

Újfolyam

57. szám

FASORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

A Budapest-Fasori Református Egyházközség Hírmondója

2014. október

Fotó: Láng Klára

„Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket
és ne tiltsátok el tőlem, mert
ilyeneké az Isten országa!” Mk 10,14

KISKORÚSÁGTÓL A NAGYKORÚSÁGIG

Alapige: Zsid 5,12

„...ennyi idő múltán már tanítóknak kellene lennetek, mégis arra van ismét szükségetek, hogy titeket tanítson valaki az Isten beszédeinek alapelemeire, mert olyanokká lettetek, mint akiknek teyre van szükségük, nem kemény eledelre.”

Gyülekezetünk legújabb kori történetének 19. évében járunk, templomunk szolgálata második évszázadát kezdte meg. Missziói évünkre nézve ezek a számok jelzésértékűek-ké váltak szívemben egy évvel ezelőtt: 18 év után az éretté válás különösen is időszerű egy ember életében és talán egy gyülekezet életében is, jelképes értelemben. S most mi is generációváltás idején élünk és haladunk tovább a megkezdett úton.

A Zsidókhöz írt levél olvasásakor megerősítő pecsét került erre a látásra számomra. Bár az író és a címzettek sem megnevezettek, az azonban nem kérdéses, hogy jól ismerik egymást és nagyon fontos tanítani és tanulni való fogalmazódik meg a Szentlélek ihletése által a levélben. Valószínűleg a második keresztény generáció idején íródott, hiszen az evangélium hirdetése az apostolok által megtörtént: *„...hogyan menekülünk meg mi, ha nem törődünk ilyen nagy üdvösséggel, amelyet az ÚR hirdetett először. Azok pedig, akik hallották, megerősítették ezt számunkra, Isten pedig velük együtt tett bizonyosságot jelekkel és csodákkal, sokféle erővel és a Szentlélek ajándékaival, amelyeket akarata szerint osztott szét.”* (Zsid 2,3–4). Alapigénkben olvasunk arról, hogy a megtérésük után nem kevés idő telt el: *„...ennyi idő múltán...”* (Zsid 5,12). Emlékezteti az olvasókat az író az elmúlt időre: *„...emlékeztek a korábbi napokra, amelyekben miután megvilágosodtatok, sok szenvedéssel teljes küzdelmet állottatok ki.”* (Zsid 10,32). Az is elénk kerül a levélben,

hogy a vezetőik közül többen már meghaltak: *„Ne feledkeztek meg vezetőitekről, akik az Isten Igéjét hirdették nektek. Figyeljetelek életük végére, és kövessétek hitüket.”* (Zsid 13,7).

Mindeközben a levél nem a hívő embert állítja középre, hanem csodálatosan mutat Jézus Krisztusra, Akinek mélyebb megismerése, engedelmes követése, megvallása a hívő ember áldott életprogramja. A 12. fejezet bevezetőjében olvassuk így: *„Nézzünk fel Jézusra... Gondoljatok rá...”* (Zsid 12,2–3). A győzelmes, harcokat, kísértést kiálló, áldott, örvendező, reményteljes, békességes hívő élet záloga ez. Azt azonban világosan látnunk kell, hogy ez az élet nem megállapodott, hanem fejlődő élet kell, hogy legyen. S bizony nagy veszély a megrekedés, a fejlődési rendellenesség. Így halljuk a figyelmeztetést: *„...ennyi idő múltán már tanítóknak kellene lennetek, mégis arra van ismét szükségetek, hogy titeket tanítson valaki az Isten beszédeinek alapelemeire, mert olyanokká lettetek, mint akiknek teyre van szükségük, nem kemény eledelre.”*

Gondoljunk most egészen egyszerűen arra, milyen komoly probléma az analfabetizmus. Van ilyen még napjainkban? Egészen másként, mint azt klasszikusan gondolnánk. Rendkívül nagy baj, hogy igazán nem tanulnak meg sokan írni, olvasni manapság. A szövegértés egyik alapvető problémája az olvasási készség hiánya. A hangos olvasás megdöbbentő dolgokat mutat sok gyermeknél és még fiatalnál is. Arról nem is szólva, hogy az

olvasás kultúrája lassan átalakul, és bizony néhány ponton elhalni látszik. Azért tanuljuk meg az ábécét, hogy olvasni és írni, érteni és kifejezni tudjuk magunkat, és ebben gyakorlat által tudunk fejlődni.

Ez a példa jól illusztrálja azt, amire a hívő embernek szüksége van. Isten beszédének alapelemeiről, a kijelentés ábécéjéről olvasunk a hallott levélrészletben, amit ha elsajátít valaki, akkor annak gyakorlása által egyre többet és többet ismerhet meg, érthet meg, élhet meg és fejezhet ki az életében. Sőt arról van szó, hogy átadhat belőle, taníthat vele másokat. A cél tehát a tanulás után a tanítás elérése. Milyen megdöbbentő ezért itt arról olvasni, hogy a címzettek között voltak olyanok, akik nemhogy tanítani nem tanítottak, hanem még az alaptanítást is elfelejtették, szinte újra kellett volna őket az ábécére tanítani. „...*ennyi idő múltán már tanítóknak kellene lennetek, mégis arra van ismét szükségetek, hogy titeket tanítson valaki az Isten beszédeinek alapelemeire, mert olyanokká letetek, mint akiknek tejre van szükségük, nem kemény eledelre.*”

A tej és a kemény eledel képe megint csak nagyon beszédes, hiszen a csecsemőkor után a természetes növekedés és fejlődés jele az, hogy képes az ember megrágni és megemészteni kemény eledelt is. Nagyon fontos a tejjel való tápláltság, de el kell jönnie annak az időnek, amikor a kemény eledel lesz a fő tápláléka az embernek. A testi fejlődés mellett így kell történnie ennek a lelki fejlődésben is. „*Aki ugyanis tejen él, járattan az igazság Igéjében, mivel kiskorú. A nagykorúaknak pedig kemény eledel való, mint akiknek érzékszervei a gyakorlat következtében már alkalmasak a jó és a rossz megkülönböztetésére.*” (Zsid 5,13). Lelkileg is el kell jutnunk a kiskorúságtól a nagykorúsáig. Az igazság Igéjében való jártasság, a gyakorlat tesz alkal-

massá arra, hogy megkülönböztessük a jót a rossztól. Az érettség egyik alapvető jele ez! S ahogyan látjuk, az útja is egyértelmű. A kiskorúság jellemzője a járatlanság, a gyakorlat hiánya. A megismerés útja a gyakorlat, az engedelmesség, és fordítva: a gyakorlat az engedelmesség útja a megismerés. Isten Igéje szerint élni, a megértett igazságot alkalmazni, gyakorolni – ez a növekedés, a fejlődés iránya. Amikor az alapelemeket értjük, elfogadjuk és alkalmazzuk, megtapasztaljuk, hogy azok élletté lesznek bennünk. Ezt követően többet és mélyebbet, keményebbet is megértünk, elfogadunk és alkalmazunk és megtapasztalunk. Így növekszünk hitben és fejlődünk, egyre keményebb igazságokat is meg tudunk emészteni és élni. S mindez nem arra való, hogy mi fejlődjünk önmagunkban, hanem arra, hogy mások számára átadókká, példáká, tanítókká legyünk. Ez dicsóíti Urunkat, és ez válik javára és hasznára a saját és mások életének.

Meg kell vizsgálnunk magunkat, hogy hol tartunk. Mindenki be kell, hogy helyettesítse a saját idejét ebbe a figyelmeztetésbe: „...*ennyi idő múltán már tanítóknak kellene lennetek...*”. Egészségesen fejlődik az életem? Alultáplált vagy túltáplált vagyok? Kiskorúsítottak engem vagy én kiskorúsítom magamat? Mit vettem át és mit adtam tovább? Jártas vagyok az igazság beszédében? Gyakoroltam magam úgy, hogy érzéklni és megkülönböztetni tudom a jót a rossztól? Az Igében olvasott figyelmeztetésnek gyakorlati és rendkívül fontos kérdései ezek. „Kellene, de nincs...” – ismerős dolog ez? Milyen nehéz ez egy kasszánál, ahol fizetni kellene, egy járműn, ahol felmutatni kellene, egy ügyintézésnél, ahol jártasság kellene, egy tennivalónál, ahol gyakorlat kellene, egy földön, ahol aratni kellene... Kellene, de nincs, mert otthon hagytam, mert sosem próbáltam, mert nem

vetettem. A lelki életünkben sincs ez más-képp. S ami ebben a figyelmeztetésben, intésben nagy bátorítás: hogy nem tér vissza az alapelemek átismétlésére az író, hanem a kemény eledel előkészítésének szánja a leírta-
kat, hiszen így folytatja: „*Ezért elhagyva a Krisztusról szóló elemi tanítást, törekedjünk a tökéletességre. Ne kezdjük újra lerakni az alapját a holt cselekedetekből való megtérésnek és az Istenbe vetett hitnek...*” (Zsid 6,1).

A cél a bátorítás a törekvésre, az igyekezetre, a restség kiküszöbölésére. Mert járni kell az úton, követni kell az Úr Jézus Krisztust, előre kell haladni, növekedni kell és fejlődni, gyakorolni, jártasságra szert tenni, az igazság Igéjének keményebb üzeneteit is bevenni, megemészteni, megélni és továbbadni! Tanulva, gyakorolva tanítani, valahogyan úgy, ahogyan kislányunkat látom az iskolából, a vasárnapi iskolából, a zeneiskolából hazajöve a hallottakat gyakorolni és továbbadni: leülteti a babáit és órát tart nekik, s ha el tud kapni minket is, nekünk is. Lehet az számtan-, hittan-, énekóra, tánc vagy gyermek-istentisztelet. Tanul, gyakorol és tanít. Mert más a gyermeki hit és más a gyerekes hit, az első

nagy bizalom és készség, a második kiskorúság és igénytelenség egy idő után. Arra hív Urunk, hogy növekedjünk a hitben, a kegyelemben, az ismeretben, a gyakorlatban, a jártasságban, az engedelmisségben. Ne legyünk igénytelenek és ne hagyjuk magunkat kiskorúságban! Énekünk mondja: „*Hinni taníts, Uram, kérni taníts! Gyermeki, nagy hitet kérni taníts! Indítsd fel szívemet, buzduljon fel Neked gyűjteni lelkeket! Kérni taníts!*” (479,1). A komoly kihívásoknak csak éretten lehet megfelelni, a küzdelmekben, az egyre nagyobb harcokban csak gyakorlottan lehet diadalmaskodni, a megtévesztésekben csak az igazság Igéjében való jártasság alapján lehet megállni. Ezért Jézusra nézve, Igéjét és Őt mélyebben megismerve lehet előbbre jutni, Őt dicsőíteni. Ezért is vegyük komolyan a hallottakat, hogy el ne sodródjunk! Valljuk meg hiányainkat, restségünket, járatlanságunkat és kötelezzük el magunkat arra, hogy előbbre kívánunk lépni, növekedni szeretnénk és átadni abból, amit kaptunk, mert ez az egészséges fejlődő hívő élet útja!

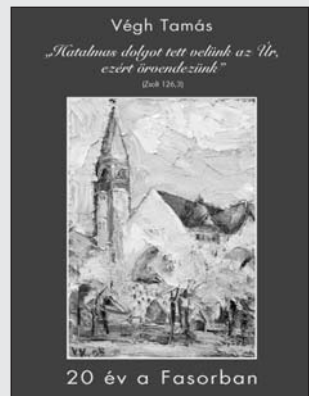
Somogyi Péter elnök-lelkész

(Az igehirdetés elhangzott 2014. augusztus 24-én)

VÉGH TAMÁS
könyvei kaphatóak az iratterjesztésben:
Ábrahámától Jézusig
66 igehirdetés az üdv történetéről
ára: 2000 Ft

20 év a Fasorban
emlékezés a fasori szolgálatra
ára: 400 Ft

Pataki András Dávid: „Ahol Isten feladatot bíz rám, oda kell állnom”

Júliusban volt a bemutatkozó szolgálata Pataki András Dávidnak, az egyházmegye szeptembertől nevezte ki a Budapest-Fasori Református Egyházközség önálló lelképásztornának. Jól ismerjük őt, hatodéves teológusként 2004-ben került a Fasorba. Beosztott lelkészként szolgált, s egy tudományos kutatásra szánt rövid németországi időszakot leszámítva közöttünk töltötte az elmúlt tíz esztendőt. Isten kegyelmének gazdagsága mutatkozik meg abban, ahogy elhívta őt a lelkési szolgálatra, s ahogy helyet készített számára gyülekezetünkben.

– Mi az első emlékképe Istenről?

– Édesapám és édesanyám már megtért, hívő emberek voltak, amikor megszülettem, és a hitük nagyon erősen áthatotta a mindennapjaikat. A pasaréti református gyülekezetbe jártunk, ott szolgáltak is, ami természetes része volt a család életének, rám is nagy hatással volt. Hálás vagyok Istennek, hogy ennyire életközélelől láthattam, hogy a hitről nem csak beszélni lehet, hanem meg is lehet élni. A példájuk meghatározó volt számomra, elég hamar egyértelművé vált előttem: ha valahogy érdemes élni, akkor úgy, ahogy a szüleitől láttam. Már csak azt kellett Istennek megértetnie velem, hogy én ezt egyedül nem tudom megcsinálni, ahogy ők sem maguktól élnék így, hanem Isten kegyelméből.

– Mikor dőlt el Önben, hogy lelképásztor lesz?

– Számos hatás ért, amelyet Isten összekapcsolt, és úgy erősített fel bennem, mint amikor kis patakok találkoznak, s folyóvá szélesednek. Az otthoni naponkénti áhítatok meg a gyermek-istentiszteletek révén kiskoromtól kezdve jól ismertem a Szentírást és nagyon érdekelt is. Gyülekezetben nőttem fel, egy fajta természetes élettér is volt ez számomra, ahogy a szolgálat is elválaszthatatlan része volt a hívő életnek. Különös ajándéka volt Istennek, hogy szüleim közeli jó kapcsolatban voltak a lelképásztorunkkal, Cseri Kál-

mánnal, kisgyermekként sokszor játszottam náluk a gyermekeivel, így életközélelől láthatam valamit abból, hogy hogyan él, hogyan szolgál egy lelkész. A konkrét megszólítás talán legerősebben egy ifjúsági héthez kötődik. Egy évvel az érettségi előtt történt, akkor sokat foglalkoztam azzal, hogy merre tovább. Felmerült bennem a lelképásztori szolgálat is, de teljesen alkalmatlannak láttam magamat erre. Nem tudtam emberek előtt megszólalni. Az ifjúsági hét vége felé többször esett szó Mózes elhívásáról. Amikor Isten megszólította, ő is arra hivatkozott, hogy „*Uram, én nem vagyok a szavak embere.*”. Az Úr viszont ezt mondta neki: „*Ki adott száját az embernek? Te csak menj! Majd én megtanítalak arra, hogy mit mondjál!*” Ez telitalálat volt.

– Mégse a teológiára vezetett először az útja.

– Miután hazaérkeztem az ifjúsági hétről, édesanyám váratlanul kórházba került. Hatan vagyunk testvérek, öten nagyjából egymás után születtünk, s éppen akkor várta édesanyám a legkisebbünket, a kisöcsémet. Váratlan komplikációk léptek fel, heteken keresztül kórházban volt. Szeptember végén egyik nap édesapám váratlanul korán jött haza, és elmondta, hogy aznap megszületett a kistestvérünk, de édesanyánk néhány órára rá meghalt. Egyik legmeghatározóbb napja volt ez az életemnek. Nagyon feldúlt bennünket.

Akkor, ott, és az azt követő hetekben, hónapokban, Isten előtt harcolva nagyon sok kérdés volt bennem, nagyon sok belső feszültség. Szívem szerint lázadtam volna Isten ellen, aki aztán nagy irgalmával, kimondhatatlan türelmével meggyőzött arról, hogy Ő továbbra is nagyon szeret minket.

– Mégis zárójelbe került egy időre a lelkési szolgálat?

– A lelkési szolgálatra való felkészülés minden esetben felvet számos olyan kérdést, amely próbára teszi az ember hitét. Nem akartam ebben a meggyengült lelkiállapotban a teológiára menni. Kértem Istent, hogy ha ez tényleg az Ő útja, erősítse majd meg bennem, amikor itt lesz az ideje. És mivel szerettem a történelmet és a francia nyelvet, az ELTE történelem-francia szakára jelentkeztem. Isten kezében ez is jó eszköz volt, sok mindent megtanultam ott; részben tényeket, összefüggéseket, amelyek a Biblia megértésében és magyarázatában hasznosak, részben meg a mai tudományos világ sajátos szemléletét, amelynek megismerése segített helyükön kezelni azokat a – néha roppant meggyőzően hangzó – érveléseket, amelyek a Szentírás hitelenségét támadják. A bölcsésztanulmányaim viszont már a teológiai éveim alatt fejeztem be, történészdiplomámat pedig már fásori lelkészként szereztem meg.

– Hogyan került a Fasorba?

– A teológiai tanulmányok végéhez köze-

ledve egyre égetőbb kérdéssé vált, hogy ki hol áll majd szolgálatba. Nem akartam végkilincselni az ismerős lelkészeket, tudatosan Isten kezébe helyeztem ezt a kérdést. Akkor már együtt jártunk Istentől kapott társammal, Dorkával, akivel három dologért imádkoztunk közösen ezzel kapcsolatban. Elsőként azt kértük, hogy olyan lelkipásztor mellé kerüljék, akivel a hit alapvető kérdéseiben egyetértünk, egyformán gondolkozunk. A második kérésünk az volt, hogy ha lehetséges, Budapesten vagy a környékén kapjak szolgálatot. Dorka akkortájt végzett spanyol–portugál szakos tanárként, vidéken nehéz lett volna elhelyezkednie. S a harmadik, kicsit talán szemtelen kérésünk az volt, hogy ha itt az ideje, hadd kapjunk egy kis lakást, ahol elkezdhetjük a közös életünket. Isten nagyon érdekesen kapcsolta össze az imádságunkat azzal, ami történt. Nem sokkal korábban halt meg, váratlanul, az egyik fásori presbiter, Farkas Tibor, aki a gyülekezetre hagyta a lakását. Mivel nem volt írásos végrendelete, hosszas jogi procedúra útján, néha Isten különleges beavatkozásait megtapasztalva vehette birtokba a Fasor a hagyatékot. Már évek óta érezte a gyülekezet az ifjúsági szolgálatban egy lelkipásztor hiányát, de akkor kezdtek keresni a konkrét személyt, amikor ez a lakás már rendelkezésre állt.

– Mindhárom kérésük teljesült?

– Végh Tamást és Somogyi Pétert már korábban, ifjúsági heteken megismertem, nagy tisztelettel tekintettem rájuk. Abba a lelkési körbe tartoztak, akikre azt mondtam: mellettük nagy örömmel szolgálnék. De persze nemcsak rájuk gondoltam, amikor ezért imádkoztunk. Ekkortájt tért haza Magyarországra az Ecuadorban misszionáriusként szolgáló Luz házaspár, hogy beszámoljanak az ott átélt áldásokról, próbákról, lehetőségekről. Pasaréten is bizonyosságot tettek erről,

Névjegy

PATAKI ANDRÁS DÁVID

Tíz éve házaspár, felesége Pataki Dorottya Margit spanyol–portugál szakos tanár; három gyermekük van: Sára 2007-ben született, második osztályos a Julianna iskolában; Sámuel 2009-ben született és a Csipkebokor óvodában nagycsoportos; Jonatán 2012-ben született. Negyedik gyermeküket októberre várják.

s amikor hallottam őket, úgy éreztem, ezt Dorkának is hallania kell (ő akkor éppen máshol szolgált). Megnéztük, hol lesz még előadásuk Budapesten. Már nem volt túl sok, mi a faszorit választottuk. A beszámoló végén látom, hogy Tamás bácsi öles léptekkel éppen felénk tart. Behívott a szobájába, leültetett minket, és elmondta, hogy már régóta gondolkodnak egy ifjúsági lelkész meghívásán. Péterrel együtt keresték imádságban, hogy ki lehet az: végül az erősödött fel bennük, hogy engem szólítanak meg. Vállalnám-e? Kértem néhány napot elcsendesedésre, de már akkor azt éltük meg, hogy Isten az első két kérésünket kipipálta. Ezután mondta el Tamás bátyám, hogy van a gyülekezetnek egy kis lakása is, amit most fognak felújítani: ha itt állunk szolgálatba, odaköltözhetünk, és így akár össze is házasodhatunk. Könnyes szemmel hallgattuk. Mi nem ezért jöttünk aznap este ide. És ezt kaptuk. Kiderült, hogy Péter éppen

aznap tartott Pasaréten ifjúsági órát, s úgy indult, hogy ott majd elkéri a telefonszámomat, hogy meg tudjanak kérdezni erről. Mi házhöz jöttünk. Így 2004 szeptemberében a hatodéves szolgálatomat itt kezdtem el.

– **Ugyanezen évtől tanít a Károli Gáspár Református Egyetemen, Kézzel doktorandusz is. Hogyan tudja a gyülekezeti szolgálatot a tudományos-oktatói pályával összehangolni?**

– Heti néhány órában tanítok a teológián; de idén tavasszal, amikor a presbitérium megszólított, súlyos dilemma volt számomra, hogy Isten hosszabb távon mit akar rám bízni: a faszori gyülekezetben való szolgálatot vagy az oktatást? Abban erősített meg, hogy most az elsődleges helyem itt van. A januári közös gyülekezeti bibliaórán kellett arról beszélnem, hogy az ember szolgálata általában ott van, ahol „szükség van”. Amikor két héttel később Somogyi Péterrel leültünk beszélget-

Fotó: Demeter Kornél

ni a presbitérium meghívásáról, azt mondta, hogy más utakat is kerestek az elnökséggel a folytatásra, de azokat Isten egyértelműen lezárta. Azt láttam meg, hogy a bibliárai vezetés nekem szól: itt van most feladatomban. Megkérdeztem tanszékvezetőmet, doktori témavezetőmet, Balla Péter rektor urat is, és ő is támogatott abban, hogy mondjak igent. Lehet, hogy öt vagy tíz év után azt mutatja majd Isten, hogy a következő lelkésznevezések nevelésében kell aktívabban részt vennem, ezt nem tudom, de most a fasori lelkészi szolgálat a meghatározó. Dorkával mi nagyon örültünk ennek, mert mi itt érezzük otthon magunkat, akkor sem szerettünk volna elmenni a Fasorból, ha a mindennapos szolgálat a teológiára vezetett volna. Ott is szükség van élő hitű és a Bibliát nagyon szerető emberekre, akik nem azért foglalkoznak velem, mert ez a munkájuk, hanem azért, mert tudják, hogy ez az Isten Igéje – és erre tanítják, nevelik a leendő lelkészeket is. Ezt komolyan véve kis óraszámban, a lelkészi szabadnapomon továbbra is vállalom az oktatást.

– Hogy látja a Fasor jövőjét, s mire helyezi a hangsúlyt a szolgálatában?

– Sokat imádkoztam és gondolkodtam erről, de ez elsősorban a gyakorlatban fog eldőlni. Ahol Isten feladatot bíz rám, oda kell állnom. Sok szolgálati területen fordultam meg az évek folyamán, a konkrét teendőkre nézve nagy újdonság valószínűleg nem lesz. Somogyi Péterrel hetente végiggondoljuk, hogy mik az aktuális feladatok, és együtt imádkozva meglátjuk, melyikünknek hol van a helye. Ami a Fasort illeti, biztos, hogy kiemelt szerepe van a hazai reformátusság életében, az elmúlt 100 év is ezt példázza. Amikor élő hitű és a szolgálatra odaszánt életű lelképásztoraik voltak, akkor egyben vezetői, összefogói voltak a budapesti reformátusoknak is. A nehezebb időkben viszont egyhá-

zunk nyomorult állapotát tükrözte a Fasor is. Szeretném, ha folytatódna az az ébredés, ami az elmúlt két évtizedben a gyülekezetben végbement. Ezért is komoly felelősségünk, hogy az eddig megszokott világossággal, tisztasággal szóljon a szószékről az élő Ige, az evangélium. Ugyanakkor az is fontos, hogy a hitre jutottak a gyülekezet élő szövegébe betagozódjanak! Ne csak azt tapasztalják meg, hogy Isten beszéde táplálja őket, hanem azt is, hogy Urunk fölhasználja őket is, az ő életük is a gyülekezet életének a részévé lesz. A Fasor jövője szempontjából meghatározó jelentőségűnek látom, hogy azok, akik szolgálatba álltak, a terheik hordozásában, kérdéseik megválaszolásában szolgálócsoportokban és lelkigondozói találkozásokon lelkészi támogatást kapjanak.

– Van olyan Ige, ami meghatározza a szolgálatát, vagy amelyik különösen nagy jelentőségű az életében?

– Sok olyan Ige van, ami fontosságá vált az életemben. Megtanultam, hogy Isten a teljes Szentírást adta épülésünkre, és magamat is igyekszem óvni attól, hogy egyetlen értékes, de önmagában álló, kiragadott versre építsem a szolgálatomat. Mennyei Atyánk hatalmas kincsesárát adott minékünk, nem lenne túl bölcs az, ha kivennék belőle egy nagyszerű darabot, és csak abban gyönyörködnek, miközben életem Gazdája ennél jóval többet kíván adni a számomra. De hogy a beszélgetést mégis Isten szavával zárjuk, hadd emeljem ki azt a néhány szót, amely beiktatási meghívómra kerül: „...*akiket eleve kiválasztott, azokat eleve el is rendelte arra, hogy hasonlóká legyenek Fia képéhez...*” (Róm 8,29). Csodálatos célkitűzést ajándékoz itt életünk és közösségünk számára az, aki kiválasztott minket. Ha erre tartunk egyenként és együtt is – öröm lesz a Fasorban Isten gyermekének lenni!

Cseke Hajnalka

Családok együtt Tahiban

Hálás a szívem, amikor arra gondolok, hogy nyáron a családos gyülekezeti héten még közelebb kerülhettünk az Úrhoz, és megtapasztalhattuk gondoskodó, átölelő szeretetét. Isten kegyelméből augusztus 18. és 23. között családos csendeshéten vehettünk részt Tahiban, Isten Táborában. Hétfőn reggel az Újpest-Városkaputól induló busz közönségét elsősorban mi tettük ki népes, sok gyerekes csapatunkkal. A táborba sokfelől, nagyon különböző élettapasztalatokkal érkeztünk, ennek próbatételeit és áldásait is megtapasztalhattuk, és jó volt átélni, ahogy a hét során egyre közelebb kerülhettünk egymáshoz is, és Isten baráti és őszinte beszélgetésekkel ajándékozott meg minket. Nem volt mentes a hét a megpróbáltatásoktól sem, volt baleset, lopás és más nehézségek, de hiszem és tudom, hogy Isten ezeket is a javunkra fordítja, és ezek is Őfelé mutatnak.

Pataki András vezette a tábort, ő tartotta a délelőtti áhítatokat, és vezette a délutáni tematikus beszélgetéseket, felesége, Dorka az énekek vezetésével és énektanítással szolgált a héten. A felnőttalkalmak idején a gyerekek két csoportban vettek részt foglalkozásokon. A kisebbek (ovisok) Fürjes Zoli vezetésével és ifis szolgálók segítségével az érzékszervek témájából kiindulva beszélgettek az Úr Jézusról és a Biblia üzenetéről. A nagyobbak Tarcza Edittel arról tanultak, milyen Isten, és hogy akkor is figyel ránk, ha szomorúak vagyunk. Mi, felnőttek Péter első levelét olvastuk, és olyan „életbevágó” kérdésekkel kellett

szembenéznünk, mint: *Ki Isten? Ki vagyok én? Van-e élő reménységem?* És továbbgondolnunk, hogy *Isten megváltottjaként, gyermekeként, eszközeként hogyan viszonyuljak a világhoz? Mit „kezdjek” a szenvedéssel? Hogyan hirdethetem Jézus győzelmét a világban...?* A délutánok során vendégek bizonyágtételeit hallgattuk. Kálló Karola arról beszélt, hogy egy súlyos betegség során hogyan tapasztalta meg az Úr kegyelméből a békeséget és Isten gondoskodó szeretetét, és hogyan vezette Jézus lépésről lépésre nagyon kemény döntéshelyzetekben. Szabó Ági a szenvedélybetegségekről, megkötözöttségekről beszélt nekünk, az Úr Jézus hatalmáról és saját szabadulásáról. Egy délután Végh Tamás lelkipásztor szolgált közöttünk igehirdetéssel. A tanítás arról szólt, hogy mit jelent a mában élni és hogyan viszonyuljunk a múlthoz és jövőhöz. Hogy át kell adnunk a múltunk bűneit, a jövőnket Istenre bízni, a ma feladata pedig nyílt szívvel, engedelmesen állni az Úr előtt, és Pálhoz hasonlóan kérdezni: *„Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?”*.

A zárónapi morzsaszedégetés őszinte, áldott légköre, kapott Igéink, az elhangzott vallomások, gondolatok, bizonyágtételek újra és újra eszembe jutnak. Egy-egy kérdés, gondolat most is zakatol bennem és imára indít, mások békességgel és megnyugvással töltenek el. De a velünk maradt nehézségek és kérdések között is abban biztos vagyok, hogy *„hű és igaz Ő”*.

Dóka Krisztina

Kissé szorongva, de bizakodva indultunk el a balatonszárszói házasság gondozó hétre idén augusztus elején. Szorongva, hiszen a minket idehívó és támogató családon, és néhány julianás szülőn kívül nem sok közeli ismerősünk volt, bár látásból azért néhányukat ismerhettük a gyülekezetből. Megérkeztünk... Körülöttünk mindenféle kacarászó gyerekek, kik zsvajjakkal hamar betöltötték az SDG Konferenciaközpont és Családi Hotel területét, és lelkes, mosolygó emberek, kik szeretetteljesen, mint régi ismerősöket, köszöntenek örömmel, invitálnak, igazítanak útba.

Házasság gondozó hét... Nem mintha gondok lettek volna a házasságunkkal, mert a bajokat, ha már vannak, végső esetben ugyan lehet még orvosolni – de a megelőzés mindennél fontosabb. És mint ahogyan a jól termő kertet is gondozni kell, meg kell szabadítani mindenféle gyomtól, feltörekvő gasztól, úgy kell gondozni és ápolni házasságunkat is, hogy gyümölcsöző lehessen. Itt vagyunk... És már indulnak is az előadás-sorozatokat, míg gyermekeinkre az ifisek vigyáznak gondosan. Aprajára a nagya. Délelőttönként *Házasságunk öt felvonásban*, esténként *Vele szentül élek* témában hangzanak el előadások. Kis csoportokra oszlunk, bemutatkozunk, és taglaljuk öt napon át házasságunk öt szakaszát. Vallunk és hallgatunk, okítva okulunk, okulva okítunk és nézünk szembe magunkkal, mert ha Jézus tartja elénk a tükröt, sokkal szembevetőbbek hibáink, hiányosságaink. És felismerve azokat, teljesen szétesve, sírva hajtjuk este párnára fejünket, de sírva is ébredünk, mert újjászülethetünk, újra felépülhetünk Istenben, és így megerősödve édesül a könny, könnyül a teher, nyílik a szív, szól a száj, áld és köszön, hálát ad. És az időjárás is velünk van. Isten kegyelméből kedden még együtt strandol a közösség, a következő esős napok pedig csak segítik a befele fordulást, és észre sem vesszük, hogy szalad az idő, és egyszer csak itt az utolsó nap – hasít belénk a felismerés –, és megtisztulva, megerősödve ismét strandon folytatjuk beszélgetéseinket, és ragyogunk, mint a nap.

Utolsó nap... Mint egy nagy család, úgy ülünk le, és foglaljuk el helyeinket, hogy meghallgassuk az úrvacsorával egybekötött záró istentiszteletet. Összefoglalunk, összegzünk, összebo-

TÜL ÉLEK”

rulunk, és Isten színe előtt újra elmondjuk és megerősítjük az egymásnak tett házassági fogadalmat. Zeng az Ének, szól az Ige, körbejár a Kenyér, apró kortyokban fogy a Bor.

Indulunk... Indulnánk, de nehéz elszakadni... még tőle is el kéne búcsúzni... még vele is jó lenne szólni egy pár szót, de lassan el kell hagyni Szárszót... még egy telefonszámcsere... egy e-mail cím... akkor holnap... majd hívlak... Csendes az autó motorja, belül a nagyobb zsongás, és nincs már szorongás! Szívünk fölött hordjuk az ajándékba kapott Igét, áldjuk Isten szent nevét, és reménykedve, örömmel várjuk, ami jön, mert úgy lettünk elkülönítve egymásnak, hogy lettünk egy testté, és Isten hármias szent kötelékével felvértezve már könnyen vívjuk a mindennapi csatákat, és végre elkezdhetünk Vele szentül élni.

Győry András Botond és Sándor Imola

Urunk különös ajándéka volt az idei házasság gondozó hét gyermekek közötti szolgálata. A 95 részvevő gyermek között 35 fiatal szolgált, akiknek átlagéletkora 16 év alatt van! De nemcsak ezen a héten álltak a „gátra” iffjaink a náluk kisebbek között idén nyáron, hanem egyéb gyülekezeti heteken, alkalmakon is velük együtt mintegy 50-en. Olyan gyümölcse ez gyülekezeti életünknek, amiért nem győzzük magasztalni a menny Urát! Az alábbiakban a héten szolgálók benyomásaiból válogatunk:

❁ Nekem nagyon tetszett az egész. Legfőképp az, hogy milyen bizalommal bíztak ránk gyerekeket a szülők. Annak örültem, hogy nem kellett több babára vigyáznom, csak egyre, mert így be tudtam segíteni másnak, ha kellett. Nagyon sokat nevtünk és annak is nagyon örültem, hogy a saját babám mennyire bízott már bennem a tábor közepe felé. A helyszín szerintem azért volt jó, mert ki tudtunk alakítani egy közös helyet, ahova a nem sírós babák mind bemehettek. Köszönöm, hogy volt sok szabad időnk és tudtam a barátaimmal is lenni. Ez volt eddigi életem egyik legjobb élménye és tábora, köszönöm szépen.

✿ Nekem nagyon jól esett, hogy az én babámat a szülei ekkora bizalommal adták át, mivelhogy ezelőtt nem vigyázott még senki rá úgy, hogy ők elmentek otthonról. Az is nagyon aranyos volt, hogy az egyik, kicsit nagyobb gyermek mindennap megkérdezte tőlem legalább tízszer, amikor altatás volt és én, ugye, a „bébiőrrel” voltam lenn a megőrzőben, hogy: „Az mi az?” És mindig elmondtam neki, hogy mi az, de ő nem értette és folyamatosan kérdezte hogy: „Az mi az?”

✿ Hát két pillanat volt, ami nagyon megragadt... Az egyik az, amikor a babám először aludt el rajtam hordozóban és olyan édes volt... A másik pedig, amikor a megőrzőben voltunk és sírt a foga miatt, egy picivel nagyobb fiúcska meg odajött megsimizni őt és felajánlotta a traktorját...

✿ Nagyon sok jó dolog történt velem! Nagyon jó volt, amikor a gyerekek tőlem kértek segítséget, ha valamit elrontottak a kézműves során; vagy ha fájdt valamijük, volt bizalmuk hozzám fordulni, bíztak benne, hogy tudok segíteni. Nagyon jól esett a lányok ragaszkodása, szeretete. Pozitívum, hogy a többi ifjussal való kapcsolatomban is fejlődött. És ami hihetetlen: az első napokban egy kicsit beszélgettem azzal a fiúval, aki később elment. Most pedig a sulinkba jár és köszön nekem. Sőt, meg is kérdezte: ráismerek-e? Tehát Isten nagyon sok jót adott nekem!!! És köszönöm, hogy együtt szolgálhattunk!

✿ Mindig mosolyt csaltak az arcunkra és a végére már igazi barátok lettünk. Nagyon hálás vagyok Istennek, hogy megajándékozott ezzel a szolgálattal.

FASORI FIATALJAINK FELFEDEZŐÚTON

Konfirmandusok Tahiban...

„Látod-e már, hol a helyed, tudod-e már, hol leheted? Keresheted, mégsem leled, becsaphatod csalfa szíved” – zengett az ének Tahiban a konfirmandushéten. Istenről mint „helyhatározóról”, helytelen életünkre rámutatóról, helyreigazítónkról, életünk helyreállítójáról és helyén való életünk kialakítójáról hallhattunk a délelőtti foglalkozásokon. Délután Fülöp és a főkincstárnok találkozása (ApCsel 8,26–38) alapján arra kerestük a választ, hogy vajon megállíthatók vagyunk-e, nyitottak vagyunk-e Isten szavára, amikor beszélni akar velünk, amikor megállítani készül bennünket, hogy újraindíthassa vakvágányra futott életünket. „Van hely nálam! – így szól Urad, Ő állítja helyre utad. Köszikla vár: Jézus Krisztus! Új élet vár, nem egy rítus” – szölt

a hét tematikus énekének következő szakasza. A változatos szabadidő- és sportprogramok, kirándulások, jóízű beszélgetések, finomságos ételek is hozzájárultak a hallottak feldolgozásához, a nem mindig simogató, de mindig szeretetből fakadó Szó megemésztéséhez. Talán elmondhatjuk, hogy senki nem tért haza úgy, ahogyan érkezett. Köszönjük, Urunk!

Dr. Szabó Ágnes

...Kisifisek Jánoshalmán...

Idén nyáron a kisifivel Jánoshalmára mentünk csendeshétre, ahol egy délután erejéig lehetőségünk nyílt az ot-tani cigánymisszióban is szolgálni, ez feledhetetlen élmény volt mindannyi-unknak. A közös játékok és igei alkal-mak során sok bizonyásgtétel is el-hangzott, ami nagyon megerősítette és összekovácsolta a csapatot. Mind-annyian hálásak vagyunk Istennek, hogy megáldotta ezt a hetet!

Börcsök Fruzsina

...Nagyifisek Tenkén

A Nagyifi idén Tenkén töltötte csendesét, ahol a lelkészházaspár – Berke Sándor és Katin-ka – és a gyülekezet nagy szeretettel fogadtak minket. A héten Péter első levelét olvastuk végig, melyből nagyon sokat tanulhattunk az identitásunkról, arról, hogy mit jelent jövevény-nek lenni a világban, és mit jelent az Úrért szenvedni; és természetesen magáról Istenről is. Nagyon építőek voltak az előadások és a csoportos beszélgetések, amiken részt vettünk. Emellett a tenkei gyülekezet tagjai közül minden este eljött valaki bizonyásgot tenni arról, hogy Isten hogyan munkálkodik az életükben. Azt hiszem, mindannyiunk nevében mond-hatom, hogy ezek az esti alkalmak nagy hatással voltak ránk. Volt közülük, aki nehéz fizikai munkát végzett egész életében, és volt olyan, aki magasan művelt volt. Nagy élmény volt látni azt, hogy milyen bölcsességgel beszél Isten munkájáról az az ember, aki talán csak néhány osztályt járt ki, és megrendítő volt egy olyan lelkész bizonyásgtételét hallani, aki több évet töltött kényszeráborban a hite miatt. Azért ha már Tenkéig elutaztunk, körülnéztünk a környé-ken is: kirándultunk Nagyváradon, és egy kis időre a hegyeket is megnéztük.

Bíró-Pentaller Anna

Fiatal felnőttek csendeshete

2014. július 20-tól 25-ig a fiatal felnőttek egy csapata Simontornyán, Tolna megye északi részén vehetett részt csendeshéten.

Hogy valósulhatott meg ez az együttlét? Gyermekkorom óta járok csendeshetekre és évről évre átélhettem, hogy milyen nagy ajándék és kiváltság néhány napon keresztül intenzíven az Úr Jézusra figyelni és megérteni az Ő személyes üzenetét. Pár évvel ezelőtt fogalmazódott meg bennem az a gondolat, milyen jó lenne, ha a fiatal felnőtt korosztálynak is lenne lehetősége arra, hogy a mindennapi rohanásból kiszakadva Jézus közelében, az Ő Igéjére figyelve töltsön el egy hetet. Nemcsak egy vágy maradt bennem ez a gondolat, hanem egyre többet imádkoztam azért, hogy ha ez az Úr akarata, akkor valóban sor kerülhesen egy ilyen csendeshétre. Az Úr Jézus megtérésem óta folyamatosan arra tanít, hogy ne magamnak éljek, ne magam körül forogjak, ne mindig csak kapni akarjak másoktól, hanem hálából az Úrnak éljek, és azt keressem, hogy másoknak mi válhat a javára. Az Úr Jézus Igével is bátorított: „*Szolgáljatok az Úrnak örömmel, vigadozva járuljatok színe elé!*” (Zsolt 100,2).

Az Úr Jézus valóban mindent kirendelt számunkra: Igével szolgálókat, csoportvezetőket, biztonyságtevőket, konyhai segítséget, szálláshelyet, a lelki eledel mellé testi eledelt is és jó időt. A csendeshéten szolgálókkal együtt 42-en vettünk részt. A résztvevők többsége a fasori gyülekezet fiatal felnőttek köréből került ki, de volt néhány „vendég” is.

A csendeshét délelőtti sorozatában Jézus Krisztusról, az élet kenyeréről hallhattunk. Az Igét a János evangéliumának 6. része alapján Marco de Leeuw van Weenen holland származású, Magyarországon élő misszionárius

hirdette nekünk. Esténként a biztonyságtételek után Eszter könyvéből kaptunk sok személyes üzenetet Somogyiné Ficsor Krisztina szolgálatain keresztül. Reggelenként a tábor területén lévő kis templomban gyűlhetünk össze imaközösségre, reggeli után pedig egyéni csendességre került sor. Minden délelőtt az előadás után néhány fős csoportokban őszinte légkörben beszélhetünk meg, hogy személyes életünkben mit is jelentenek az elhangzott Igék, üzenetek. Délutánonként különböző szabadidős tevékenységek segítették a közösségépítést. Meglátogattuk a simontornyai várat, a dégi Festetics-kastélyt, játékokban, vetélkedőkben vettünk részt, röplabdáztunk, pingpongoztunk, megnéztünk egy esti sorozatunkhoz kapcsolódó filmet, bográcsoztunk, nyárson sütögettünk, utolsó este pedig a tábortüznél sokat énekeltünk, és meghallgatunk még néhány biztonyságtételt arról, hogy ki hogyan ismerte meg az Úr Jézust mint személyes Megváltóját. Péntek délután csendeshetünket úrvacsorai közösséggel zártuk.

Nagyon hálás a szívem az Úrnak azért, hogy megvalósulhatott ez a hét és egész héten tapasztalhattuk az Úr Jézus jelenlétét, hatalmát és szeretetét. Sok személyes üzenetet kaptunk az Igéből, mélyebben megismerhetjük az Urat, megújulhattunk Őbenne, egymás hite által is épülhetünk és egymáshoz is közelebb kerülhetünk. Én személy szerint újból megtapasztalhattam azt is, hogy „*aki mást felüdült, maga is felüdült.*” (Péld 11,25b).

Hiszem, hogy ez a közösen eltöltött hét nemcsak egy szép emlék marad számunkra, hanem hatással lesz a mindennapjainkra, egymással való kapcsolatainkra és erősíti közösségünket.

Ecsedi Anna

AZ EMBER, AKI A HELYÉN VAN

Ünnepi istentisztelet Végh Tamás lelkipásztor búcsúztatására

Még meg sem szólalt a templomba hívó harang, de már szokatlan nyüzsgés volt a környéken. Tíz órára zsúfolásig megtelt a templom. Az Igét Végh Tamás, nyugdíjba vonult lelkipásztorunk hirdette, és búcsúztatására, köszöntésére jött el a gyülekezet apraja-nagyja.

Fasori szolgálatának csaknem húsz évében hihetetlen munkabírással dolgozott. Eredménye a gyülekezet ébredése, százak hitre jutása, a gyarapodás szellemiekben és anyagiakban is. Ám ahogy ő szokta megfogalmazni: sokat dolgozott, de nem ő, hanem Isten kegyelme munkálkodott benne és általa. Ennek a kegyelemnek a kiáradása volt tapasztalható ezen az ünnepi istentiszteleten is. Lelkipásztorunk személyes varázsáról sokat beszélhetnénk, de legjobban az ő egyik, egy evangelizáción elmondott példájával lehet megfogalmazni, mert rá is igaz: „*egy kis menynyet hozott közénk*”. Ki hosszabb, ki rövidebb ideje azt érezhette itt, a Fasorban: „*cin-kosok vagyunk, jó nekünk együtt, jó az Úrral együtt és egymással élni*”. Részesei és munkatársai lehettünk egy mennyei programnak, melynek tervét az Úr bontotta ki sokunk életében. És a Jézust követő gyülekezet „hitharcában” más minőséget kapott a mi cselekvésünk: Krisztus cselekvése valósítja meg bennünk az Ő tervét.

Megremegett a szívünk, ahogy zengett a 89. zsoltár és a többi közös ének a sok száz torokból. Gyermekekhangok idézték fel a kicsik istentiszteletét Tamás bácsi kedves énekével, melyet oly sokszor énekeltek együtt. Ők kezdték a búcsúztatókat.

Majd az igehirdetés következett: „*Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük... Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz*” – ezen Igék alapján

szólt a Zsidókhoz írt levél 13. részéből. Fel-felillant életútjának egy-egy szakasza, kedves, derűs, de szomorú epizódok is. A viszszatekintésben pedig ott a tanulság: minden napunk ráadás, számolnunk kell életünk töredékes voltával, megváltásra szorulunk. Jézus bűnbocsátó kegyelmére van szükségünk, hogy múltunk, jelenünk, jövőnk már az Ő hatalma alatt legyen.

Vallott a gyülekezeti közösség mozgósító erejéről: „Ti vagytok, akik felerősítettétek az igehirdetésünket”, a több száz, Jézustól megragadott élet, a sok-sok megszületett gyermek, az egyre népesebb családok... iskola, óvoda... Közös a felismerés, hogy mindnyájunkat nyomorult állapotunkból emelt fel az Isten... Jézus megvált, megtart, kezel, vezet a földön és átvisz a halálból az életre. Az eljövendőt keressük, a jelenben élünk, de nem a jelenből... Akik Isten országát keresik, jutal-

muk a hálás, céltudatos, boldog élet... és megéri, sokszorosan megéri Jézust követni, mert Isten gyermekének titka a jövődígere, s itt, a földön olyat tesz, amit magától soha nem tudna.

A bevezetőben még tréfásan mondta: „Nem tudok már újat mondani.”, mégis azt éreztük, új, összegző megvilágításba helyezte „jézusos” igehirdetését. Három dolog a lényeg: *bűnben vagyok, Jézus a szabadító, ragadd meg!* Az önmagának feltett kérdés pedig mindnyájunknak szól: *Hol a helyem, hol a helyünk?* Mert ott az áldás.

Döntenünk nekünk kell, de Istentől kell megtudakolnunk, mert csak ott és akkor van rajta áldás. Magáról és feleségéről mondta: „Nem búcsúzunk, csak programváltás történt.” Végül intés és buzdítás szólt a gyülekezetnek. Lelkipásztorunk Sámuel próféta szavait idézte (1Sám 12,20–24). A köszön-

tések hosszú sora, mértéktartása, kedves személyessége, rendje méltó volt a különleges ünnepnaphoz. Sorban így következtek: A holland testvérgyülekezet vezetője levélben búcsúzott. A lelkésztársak, a főgondnokok, a kollégium vezetői meleg szavakkal emlékeztek meg lelkipásztorunkról és feleségéről, Isten országának építésében végzett közös munkájukról, a derűs, meghitt percekről. Devich Márton főgondnok Tamás bátyánk emlékezetes életpéldáit idézte általános jókedvet kelteve. Mindegyik köszöntő egy-egy bizonygató volt, mit jelent Jézus követése mindannyiunk életében.

A gyülekezet tárgyi ajándékait Somogyi Péter elnök-lelkész tréfásan, emelkedő nagyságrendben adta át.

Végh Tamás lelkipásztor a maga és felesége nevében meghatottan reflektált az elhangzottakra. Az énekkar a 134. zsoltár kü-

lönleges, hangszerkíséretes feldolgozásával köszöntötte a búcsúzó lelkipásztort. A gyülekezet a kórusral együtt énekelt az első versszakot, majd az utolsó versszakot már fennállva zengte a templomot megtöltő egész gyülekezet. Felemelő pillanat volt. Somogyi Péter nagytiszteletű úr és családjának köszönetét kislányuk tolmácsolta.

Az istentiszteletet követő szeretetvendégség még alkalmat adott a gyülekezet tagjainak személyes jókívánságaik, ajándékaik átadására, beszélgetésekre.

És az, hogy kinek, milyen embernek, lelkipásztornak szólt az ünnepi köszöntés, jól összefoglalták Somogyi Péternek még az istentiszteleten mondott szavai:

„Égő szívű, nyitott szívű, vidám szívű, érző szívű, imádkozó szívű ember ő.” Az ember, aki a helyén van.

Dr. Széplaki György

A felnőtt fiatalok köre idén Simontornyán tartotta nyári hetét. (Írásunkat lásd a 14. oldalon.)

A Julianna iskola kórusa is részt vett a Református Énekek koncertjén a MŰPA-ban (Írásunkat lásd a következő oldalon.)

Református énekek a Művészetek Palotájában

„Késői társává, partnereivé szegődni a zoltáros Dávidnak, Gergely pápának, Luthernek, Kálvinnak, Szenczi-Molnár Albertnek, a reformátor költőknek, a zenetörténet óriásainak.”

(Berkesi Sándor karnagy/debreceni kántus)

Julianna iskolánk kórusa Tarnóczyne Varga Csenge karvezetővel idén júniusban újra örömmel tett eleget a Református Zenei Fesztivál rendezvénysorozat keretében szervezett koncertmeghívásnak a Művészetek Palotájába.

A közel 350 fős egyesített kórus részeként gyerekeink 16 hazai és határon túlról (Újbátyú-Bátyú, Torontálvásárhely, Zilah, Érsekéty, Léva) érkezett egyházzenei kórus mellett álltak helyt az embert próbáló gyakorlásra és a hosszú, koncentrációt és kitartást igénybe vevő próbán és hangversenyen. Közben nagyfokú rugalmasságukról és alkalmazkodóképességükről is tanúbizonyságot tettek, amint Alföldy-Boruss Csilla régizenei orgonaművész kísérete mellett neves egyházi karnagyok váltották egymást a pódiumon: Arany János, Cseri Zsófia, Szabó Szabolcs és Berkesi Sándor vezényletére szólaltak meg a kó-

rusok és vezetőik tolmácsolásában a református zoltárkánonunkból Isten szeretete, gondviselése, kegyelme és dicsősége köré válogatott gyöngyszemek.

Mieink ezek a dallamok, bennünk élnek, melyeket az énekkar voltaképpen csak „kihangoztott”, ezért a hallgatónak is lehetőségük nyílt az istentiszteletre lett előadás során egyesült gyülekezetként egy-egy versszak erejéig együtt zengeni velük az Úr felé: „*Ó, mi édes Vigasztalónk...*”. A zenei blokkok lélekhangoló megnyitójaként a bibliai Igéket Kocsis Máté, Józsefváros polgármestere olvasta fel, végül pedig Steinbach Józsefnek, a Dunántúli Református Egyházkerület püspökének áldásával térhettünk szívünkben az énekkar haza: „*Ő engem dicséretire / Mennybe viszen nagy öröme, / Min tapsolok szívemben. Amen, amen!*”

Diószegi Rita

REFORMÁTUS ÉNEKEK XIII.

Ismét egy kegyelemmel teljes, szép istentisztelet részesei lehettünk. A közönség az este folyamán négy alkalommal együtt énekelve a kórusal valóban úgy érezhette, hogy Isten Házává vált a MÜPA Nagyterme! A közösen elmondott Miatyánk, valamint az egymás kezét fogva elénekelt Himnusz révén is, valóban hitben és közösségi élményben gazdagodtunk. Köszönet jár a karnagyok magas színvonalú munkájáért, és köszönet az énekkarok felkészítő karnagyainak is, akik megtanították énekeseiknek kevésbé ismert zoltárainkat és énekeinket is. Arra kérem a *Harangszó* hasábjain is azokat a testvéreinket, akik jelen voltak a MÜPA-ban (akár a korábbi években), hogy 10-15 sorban írják meg a koncert-istentisztelettel kapcsolatos élményeiket, és küldjék el e-mailben a stereooperiferic@mail.datanet.hu címre.

A Református énekek sorozat (13 CD és 6 DVD) mindig kapható a gyülekezet iratterjesztésében és a Stereo Kft. zeneáruházában (1114 Bp. Bartók Béla út 59.).

Böszörményi Gergely kiadó, producer

Mennyei kincskeresés Isten Táborában

Ebben az évben ünnepelhettük Kincskereső táborunk 20. évfordulóját. Isten kegyelméből (és az önkormányzat jóvoltából) még egyszer, a táborban tarthattuk meg ezt a másfél hetet. Zsó néni vezetésével úgy határoztunk, hogy az idei tábor nem összevont, mégis egybefüggő lesz. Hétfői nappal indult a kicsik tábora, majd egy nagyokkal közös nappal végződött, egyben ekkor kezdődött a nagyoké.

Zsó néni vezetésével indítottunk a Kis-kincskeresőben 57 gyerek és 16 felnőtt részvételével. Az első nap igen zsi bongva indult, érkezés, elhelyezkedés, a hely birtokba vétele, ebéd, ezután a délutáni alkalom. József történetén keresztül beszélt velünk megváltó Urunk: „...*Isten terve jóra fordította...*” (1Móz 50,20). Ez tulajdonképpen a hét összefoglalása lehet. Minden alkalom sok-sok énekléssel kezdődött. Első este felkürtül a falakra a délutáni foglalkozások és sportprogramok listája, ez utóbbi nagy érdeklődés középpontjává vált. A feliratkozásnál csak úgy tolongtak a kicsik. Keddtől beállt a rend, délelőttönként közös éneklések voltak, majd kiscsoportokban, korosztályonként hallgathatták József történetét. A csoportfoglalkozások nagyon jól teltek, lépésről lépésre bontotta ki az Úr a történet által az Ő Igéjét.

Ebéd után megérkezett a postagalamb, utána volt a kincskeresés. A kincsek kapcsolódtak a délelőtti történethez: kulcs, könyvjelző, próbára tévő lakat, karkötő, nyaklánc, zsákocská. A délutáni programok változatosak voltak: kézműveskedés, sport, medencézés, Duna-parti séta, Ki mit tud. Esténként a fürdés után összegyűltek a házakban a résztvevők egy közös áhítatra. A nagyon sokat szolgáló ifisek a délutáni foglalkozásokat szervezték és bonyolították le.

A hét vége felé a nagy zsi bongás alábbhagyott, Isten Igéje munkálkodott a szívekben. Nagy örömünkre az egyik kislány átadta szívét az Úr Jézusnak, befogadta Őt a szívébe. Új életet kapott! Hála érte!

Mindeközben a háttérben szorgoskodott a konyhas csapat: Viki néni, Hilda néni és Zsuzsa néni. Nagy szeretetben készítették elő az étkezéseket, ellátták a kisebb horzsolásokat, sérüléseket. Az a légkör, amelyben évek óta szolgálunk együtt – akár a gyermekek között, akár a konyhán –, csodálatos, egyetértő, megértő, segítő és nem utolsósorban szerető. Nekem minden évben nagy lelki felüdülést jelent együtt építeni Isten Országát Isten Táborában. Mindehhez hozzájárultak Zsó néni reggeli szolgálói áhítatai, amelyek a fáradtságot felülírták, és testileg-lelkileg megerősítettek bennünket.

A közös napon reggeli után rendet raktunk és kitarítottunk, hogy a felsősök számára tiszta, rendes házakat adjunk át. Délelőtt morszaszedegetésben elmondhatta ki-ki, milyen lelki kincseket gyűjthetett és vihet haza.

Délben megérkezett a nagyok csoportja Somogyi Péter lelkipásztorunk vezetésével, és elindulhatott az együttlét. Itt kell megjegyznem, hogy ebben az évben, talán először, nem Dévai-Józsa Gábor és felesége, Márti vezette a

Nagykincskeresőt. Az ebéd pizza volt, ami nagyon sikeresnek bizonyult, és kiegészítettük aranytartálékainkkal: volt még gyümölcs, ropi, süтик. A folytatásban közös akadályverseny következett. Hét állomáson mérhették össze egy-egy felnőtt vezetésével a gyermekek tudásukat. Amelyik csoport jól válaszolt, kapott egy betűt állomásonként, és a végére kibontakozott a megfejtés: IRGALOM.

Ezek után énekkel dicsőítettük Urunkat. A Péter bácsi által tartott alkalmat követően megkezdődött a közös kincskeresés. Nyüzsgő hangyabolyhoz hasonlított a kert, ahogy keresték a gyerekek a kincseket. Délután elbúcsúztunk a kicsiktől, és megkezdődött a felsősök Kincskeresője. Ebben a táborban 25 gyerek és 10 felnőtt volt jelen. Nekik is József története bontakozott ki: *Honnan hova? – Hogyan vezet az irgalmas Isten?* A napi igei alkalmak és csoportbeszélgetések után az esteben is folytatódott a történet film formájában. A napi menet mellett Péter bácsi készített fotókat és videókat, amelyeket a délutáni csendes pihenő alatt megvágott, és az esti alkalom után levetített. Nagyon felüdítő volt látni a nap történéseit újra.

Utolsó este mécseseket gyűjtöttünk és énekeltünk. Páran a zongora köré gyűltek, és úgy dicsőítettük Megváltónkat. Áldott napokat töltöttünk együtt. A konyhai háttér-

munkát Felső Piroska és Nyikos Anna végezte. A reggeli áhítatokat Péter bácsi tartotta, nagyon mély lelki tartalommal szólt. Az Úr mindnyájunkat megújított napról napra. Jó volt megtapasztalni a szolgáló testvérek egymás iránti, az Úrtól kapott szeretetét, amivel elhordoztuk egymást. Az utolsó nap a nagygyokkal úgy hagytuk el a tábort, hogy előtte házimunkával, azaz a tábor kitakarításával gyakoroltuk, amit Józseftől tanultunk: az Úr velünk van ezekben a „nemszeretem” munkákban is, érdemes ezt is Vele, az Ő dicsőségére végeznünk. A keddi csomagolás és elindulás nagyon fájó volt. A sok együtt megélt élmény, az Ige vonzása meggazdagította napjainkat, és ennek vége szakadt. Visszajöttünk a világba, hozva az Úrtól kapott és megtalált mennyei kincseket. Áldott legyen az Ő neve!

V. A.

A kollégium új igazgatója FILEP ZOLTÁN

„Minden dolgokat
szeretemben menjen végbe!”
(1Kor 16,14)

Mindannyiunk örömeire új épületben, modern infrastruktúrával kezdte meg a 2014/15-ös tanévet a Julianna református iskola és Csipkebokor óvoda. A megújult külső mellett tartalmi változásokról is beszámolt Filep Zoltán, a Budapest-Fasori Református Kollégium megbízott igazgatója, aki Horgos Vilmostól vette át a tisztséget. Szeptembertől minden évfolyamon oktatnak angol nyelvet, kiemelt figyelmet fordítanak a tehetséggondozásra, s képzőművészeti kör is indult.

– Mennyire érte meglepetésként az, hogy Ön veszi át Horgos Vilmostól a kollégium vezetését? Mikor tudta meg, hogy Önre gondolt az egyházközség, s természetes volt-e, hogy vállalja a feladatot?

– Vilmostal az elmúlt négy évben szoros együttműködve dolgoztunk. Mellette az iskolavezetés minden területén gyakorlatot szerezhettem. Vilmos tudatosan úgy tekintett rám, mint olyan helyettesére, aki beállhat a kormánykerékhez, ha ő nincs jelen. Hosszabb távolléte miatt idén januártól másfél hónapig nekem kellett képviselnem a kollégium ügyeit. Isten Igéjére támaszkodva, Lelkéből erőt merítve Szabó Éva igazgatóhelyettesel zökkenőmentesen dolgoztunk tovább. Vilmos lemondása után pedig szakmailag és lélekben egyaránt felkészülten vállaltam el a kollégium vezetését.

– Milyen célt tűzött ki maga elé, milyen szellemben tervezi a kollégium irányítását?

– Pár évvel ezelőtt a fenntartó presbitérium döntést hozott arról, hogy a Julianna iskolát 8 évfolyamos általános iskolává alakítja.

Hosszú távon pedig 16 tanulócsoporthoz létrehozását tűzte ki célul. Az óvoda ügye is egyre fontosabbá vált. Ennek következtében az elmúlt évek nagy kérdése az volt, hogyan tudunk olyan épülettel vagy épületekkel gazdagodni, melyekben ez a terv megvalósulhat. Mindannyian tanúi lehettünk annak, hogy a Rottenbiller utcai „B” épület hivatalosan is a használatunkba került. Isten kegyelmébe fogadott minket, megadta azt, ami egy-két éve csak álomnak tűnt. A fizikai bővülés mellett a nevelőtestület nagy utat tett meg a lelki közösséggé válás útján. Ezen az úton kell továbbhaladnunk. Előttünk álló feladat a szakmai téren való fejlődés. Növekedni szeretnénk egy olyan környezetben, ahol a gyerekek létszáma folyamatosan csökken. Erre a növekedésre csak korunk követelményeire igazodó, magas színvonalú oktatással van esélyünk. Az idei tanévtől az 1. évfolyamon bevezettük az egész napos iskolai rendszert, valamint mihamarabb kidolgozunk egy helyi mérőrendszert minden évfolyamon. Szeptembertől szintén már minden évfolyamon

oktatunk angol nyelvet, egyre nagyobb hangsúly kerül a tehetséggondozásra és továbbra is kitartóan dolgoznunk kell egy minél jobb felső tagozatért.

– Ahogy Ön is említette, az önkormányzat az intézmény rendelkezésére bocsátotta a Rottenbiller utcai épületet. Milyen feltételekkel, mennyi időre kapta meg a fasori református egyházközség az ingatlant?

– A bérleti szerződést a kollégium kötötte az ERVA Zrt.-vel határozatlan időre, melyet öt évig nem lehet felmondani. Havi nettó 330 ezer forint bérleti díjban állapodtunk meg. Az épület alsó szintjén négy tanelemben a kerületi zeneiskola kap még helyet. Velük továbbra is szoros az együttműködés. A kollégium rendelkezik az épület többi része felett és a zeneiskolával közösen állja a rezsiköltségeket.

– Mely osztályok maradnak a templom mögötti védett szárnyban, ahol eddig is működött az iskola, s melyek kerülnek át az új épületbe? Mennyiben lesz komfortosabb az oktatás?

– A Julianna régi épületéből a teljes iskola átköltözött a Rottenbiller utcai épületbe, a kollégium székhelye is átkerült oda. A templom mögötti épület alsó szintjén két óvodai csoportszoba került kialakításra. Az épület többi szintje jelenleg üres. Itt tervezzük cserkészszoba kialakítását, valamint lelkeségünkhöz közeli bérlők jelentkezését várjuk. Az új épületben minden osztálytermet felszereltünk számítógéppel és projektorral, biztosítva ezzel a korszerű oktatás alapfeltételeit. Pályázati pénzből nagy teljesítményű napelemek kerültek felszerelésre mindkét épületünk tetéjére. A beruházás, reményeink szerint, sokat segít majd az igen magas rezsiköltségek csökkentésében. Erre szükség is van, mert épületeink működtetése igen sok pénzbe kerül. Ugyanakkor hiszem, hogy Isten minden időben kirendeli a terveihez szükséges anyagi forrásokat is.

– Hány pedagógussal és diákkal kezdi a kollégium a 2014/15-ös tanévet?

– Az iskolában dolgozó pedagógusaink száma 29. Az óvodában 10 óvodapedagógus és 6 dajka dolgozik. A kollégium alkalmazot-

Névjegy

FILEP ZOLTÁN: Valódi fordulópont az életben

„Boldog házasságban élő három gyermekes apa vagyok. 1978-ban születtem a partiumi Bihar megyében. Szüleimmal 1990-ben költöztünk Magyarországra. A debreceni „Refiben” érettségiztem, majd a Nyíregyházi Tanárképző Főiskolán szereztem diplomát rajz–hittan szakon. Később az anglistika szakot is elvégeztem, idén pedig közoktatás-vezetői szakképesítést szereztem. Budapesten kezdtem el tanítani egy alapítványi iskolában, ahol megismertem feleségemet, akivel 2007-ben kötöttünk házasságot. Ebben az iskolában voltam kollégája és lettem barátja Horgos Vilmosnak. A tanári pályát három év után elhagytam, abban a reményben, hogy családom számára jobb anyagi körülményeket teremtek majd. Már három éve dolgoztam egy multinacionális cégnél, amikor Vilmos maga mellé hívott helyettesének. Gyermekkorom óta mindig éreztem Isten gondviselését, de most újra meg kellett értenem, hogy Istennek terve van az életünkkel. A négy évvel ezelőtti döntés a Julianna és a fasori gyülekezet mellett valódi fordulópontot jelentett a munkámban és a hitéletemben. Házasságunk is ekkor kezdett igazi értelmet nyerni, hiszen feleségem, Eszter, a Fasorban jutott hitre, keresztkedett meg és konfirmált.”

tainak száma meghaladja a 60 főt. Az elmúlt négy évben az iskolában tanulók száma évente átlagosan egy osztállyal, 20-25 fővel nőtt. Jelenleg 295 tanulónk van. Az óvodai létszám az elmúlt nevelési évben két csoporttal, azaz 50 óvodással bővült. A számok is azt mutatják, hogy az óvodánk iránt jóval nagyobb a kereslet. Az óvoda számára egy megfelelő épület biztosítása tehát sürgető. A nagyobb óvodából az iskolába érkezők száma is növekszik majd.

– Milyen változásokat hoz a mostani tanév a képzésben, terveztek-e speciális órákat, tanórákon kívüli nyelvi kurzusokat, egyéb művészeti oktatást, mely a kollégium „versenyelőnye” lehet a kerület más általános iskoláival szemben?

– Nagy öröömre szeptembertől otthont adunk az MS Mester Képzőművészeti Körnek. A műhely Kőszegváry Kálmán festőművész vezetésével működik és tekintélyes eredményeket

tudott felmutatni művészképzés terén. A kör munkájába tanulóink is bekapcsolódhatnak és megismerkedhetnek a rajzolás, festés, grafika és szobrászat különböző technikáival.

– Hogyan készül a most kezdődő munkára, van személyes Igéje, ami megerősíti ebben a szolgálatban?

– A Juliannában a nevelőtestületi értekezleteinket rendszeresen imádkozással, háladással kezdjük. Emellett Isten különösen a szívemre helyezte, hogy a mindennapi közös imádságnak megteremtsem a helyét és idejét. Az év Igéje, amelyet együtt választottunk: *„Minden dolgotok szeretetben menjen végbe!”* (1Kor 16,14). Az igazgatói munkára való készülés időszakában a következő Ige erősített: *„Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendelvelek titeket, hogy ti elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek...”* (Jn 15,16).

Cseke Hajnalka

Tavaszi számunkban írtunk a Juliannás családok szükségéről és segítségük lehetőségéről. Hálás szívvel jelezzük, hogy a cikkre hivatkozva több névtelen adomány is érkezett. Ezúton köszönjük azoknak, akik meghallották a kérést, és Isten indítására adakoztak erre a célra.

A FASORI-REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG ÖRÖMMEL FOGAD ADOMÁNYOKAT!

A lelkészi hivatalban bárki bármilyen célra befizethet adományokat.
Csekken és banki átutalással is lehet fizetni az alábbi célokra és számlaszámokra:

1. Gyülekezet javára: Budapest-Fasori Református Egyházközség

10702019-19818049-52000001

2. Julianna iskola javára: Szabó Imre Alapítvány

11707024-20304014-00000000

3. Csipkebokor óvoda javára:

Csipkebokor Református Óvodai Közhasznú Alapítvány

10702019-48081403-51100005

4. Orgonaépítés céljára: Fasori Orgona Alapítvány

11707024-20403144-00000000

TISZTÚJÍTÁS A REFORMÁTUS EGYHÁZBAN

Idén ősszel református egyházunkban ország-szerre tisztújításra kerül sor: a presbiteri ciklusok félidejében megújulnak a református egyházmegeyi, egyházkerületi, zsinati tisztségek. A mostani választási ciklus 2014. december 31-én jár le, így meg kell választani az espereseket, gondnokokat, püspököket, zsinati tagokat és tisztségviselőket, kiknek megbízatása hat évre szól.

A közelgő tisztújításra tekintettel az idén tavasszal lezajlott egyházmegeyi és zsinati közgyűlésen megválasztották a választási bizottságot, amely az egyházmegeyi és zsinati választásokat bonyolítja majd le. A választási bizottságok megválasztásukat követően esküt tettek, ettől kezdve mandátumuk az egész ciklusra, a következő választások kezdetéig, az új választási bizottság megválasztásáig kiterjed.

A következő lépés az, hogy az egyházmegeyi közgyűlés jelölteket állítson a hatáskörébe tartozó tisztségek (esperes, egyházmegeyi gondnok, főjegyzők) betöltésére. Szintén ez a közgyűlés állított jelölteket az egyházkerületi tisztségekre (püspök, egyházkerületi főgondnok, főjegyzők), valamint a zsinatnak az egyházmegeyi presbitériumai által megválasztandó tagjaira. A jelöltek személyére a közgyűlés bármely tagja javaslatot tehet, a legalább két közgyűlési tag által javasolt személy közül jelöltnek az a három személy tekintendő, aki a titkos szavazás eredményeként a legtöbb szavazatot kapta – feltéve, hogy megszerezte a szavazatok legalább 10%-át. A mi egyházmegeyünkben ez a jelölő közgyűlés szeptember 27-én zajlott le.

Miután a jelöltek listája kialakult, az esperesi, egyházmegeyi gondnoki tisztségre jelöl-

Egyházszervezet dióhéjban

Református egyházunkban az egyházközségnél magasabb egyházszervezeti egység az egyházmegeye, több egyházmegeye pedig egyházkerületet alkot. Lelkészi vezetőként az egyházkerület élén püspök, az egyházmegeye élén esperes áll, akik világi gondnokságaikkal közösen látják el feladataikat. Az esperes és a püspököt a szolgálati területükön működő presbitériumok választják, ehhez feltétel a 10 évi önálló lelkészi szolgálat. Minden fontos tisztség betöltése az egyházközségek döntése alapján történik, azaz nem kinevezés, hanem választás alapján, nem „felülről lefelé”, hanem „alulról fölfelé” építkezik egyházszervezetünk. A legmagasabb szintű, országos választott testület a zsinat, amely évente többször, több napos ülések keretében hozza meg döntéseit, alkotja meg egyházunk törvényeit.

Az egyházközségek különböző szavazati számértékkel vesznek részt a választás eredményének kialakításában, a nagyobb létszámú gyülekezeteknek több szavazata van. Az egyházközség szavazatával a presbitérium rendelkezik. Fontos tehát, hogy a választójoggal rendelkező, teljes jogú egyháztagokat tartalmazó névjegyzék pontos legyen. (Többször elhangzott hirdetés a választói névjegyzék ellenőrzéséről, most e hasábon is kérünk mindenkit, formálisan is erősítse meg gyülekezetünkhöz való tartozását, és tegyen eleget a feltételeknek.)

Gyülekezetünk a négy magyarországi egyházkerület közül a Dunamelléki Református Egyházkerületbe tartozik, annak 8 egyházmegeyéből a Budapest-Északi Református Egyházmegeye területén fekszik. (Az egyházmegeye 31 gyülekezete közül a miénk az egyik legnagyobb.) Az egyházmegeye gyülekezeteiből álló egyházmegeyi közgyűlésen presbitériumunk rendszeresen képviselteti magát, azonban az egyházmegeyék képviselőiből álló egyházkerületi közgyűlésben, valamint a zsinatban gyülekezeti tagunk jelenleg nem vesz részt.

tek közül az egyházközségek presbitériumai választással döntenek. A választási bizottságok 2014. október 30-ig kibocsátják a szavazólapokat és felhívják a presbitériumokat, hogy november 28-ig a szavazást bonyolítsák le, és a szavazatokat zárt borítékban küldjék be. Így a mi presbitériumunk is november folyamán fog szavazni – titkos szavazással – a jelöltekről.

Az eredményt a decemberi újabb egyházmegyei közgyűléseken hirdetik ki, melynek keretében a megválasztottakat megerősítik és beiktatják. Egyidejűleg az elnökségnek vagy legalább két közgyűlési tagnak a jelölése alapján megválasztják az egyházmegye egyéb tisztségviselőit. Az egyházkerületi tisztségek betöltésére valamivel később kerül sor: az egyházkerületi közgyűléseket 2015. január 31-ig kell összehívni, a választás ered-

ményének megállapítására és a megválasztott tisztségviselők (így a püspök) beiktatására, valamint egyéb egyházkerületi tisztségviselők megválasztására is itt kerül sor.

Az újonnan megválasztott zsinat alakuló ülését ezt követően 2015. február 28-ig kell összehívni. A zsinat első ülésén alakítja ki szervezetét, azaz maga választja meg lelkészi és világi elnökét, alelnökeit, valamint három lelkészi és három világi jegyzőjét, illetve a testület végrehajtó szervének számító Zsinati Tanács tagjait.

Kövessük felelős egyháztaghoz illő figyelemmel a tisztújítási folyamatot! Hordozzuk imádságban az újabb hat éves közegyházi ciklus indulását, a jelölteket és a róluk döntő, választásra feljogosított presbitereket.

Szabó Zsolt

(forrás: www.reformatus.hu)

Fotó: dr. Bondár Tünde

Szeptember 7-én az istentisztelet keretében Simonfi Sándor esperes igeszolgálata után a Budapest-Északi Egyházmegye képviseletében esperes úr és Veres Sándor főgondnok úr átadták a gyülekezetünkben parókus lelkésszé megválasztott Pataki András Dávidnak a lelkészi állás elfoglalására vonatkozó engedélyt (koncesszát). Az új parókus lelkész ünnepélyes beiktatására október 4-én, szombaton, istentisztelet keretében kerül sor, melyet szeretetvendégség követ majd.

Csendeshét Emmausban

Június 16-tól 20-ig 43 testvérünk vett részt a 18. fasori gyülekezeti csendeshéten a Kecskemét melletti Emmaus-házban. Végh Tamás Pál apostolnak a Timóteushoz írt 2. levelével buzdított az Úrhoz való hűségre, a Benne való hitre és reményiségre. Somogyi Péter az Úr előtti csend kincseiről beszélt az Ige alapján. Lélekben felfrissülve, hitünkben megerősödve jöttünk haza mindannyian.

Angol napközis tábor

Angol táborban lehetünk együtt 30–35 gyermekkel. Mindennap áhítattal, énekléssel, játékkal kezdtünk, majd a tanórák következtek, melyek három csoportban zajlottak: kezdő (vezetője Kovács Alexandra), középfaladó (vezetője Kis Kinga) és haladó csoportban (vezetője Szita Zsuzsanna). Minden délután különböző programokban vehettünk részt, mint például kézművesség (nemezelés, karkötőkészítés), nyelvi játékok, sport, filmnézés, pénteken pedig a Városligetbe mentünk akadályversenyre. Nagy hálát adunk Istennek a hétért és minden áldásért, amelyben részesített bennünket. Soli Deo Gloria!

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról (12. rész)

E sorozat írására az a célkitűzés késztetett, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a *Heidelbergi Káté*nak történetéről és szerepéről adjon áttekintést, majd nyújtson segítséget a Káté folyamatos tanulmányozásához. Hitvallásunk 52 Úrnapjára történő tagolása jó keretet és lehetőséget kínál mindehhez. A részletesebb taglalás mellőzésével ugyan, de bibliai, irodalmi valamint életből vett példák segítségével hozzájárulhat e cikksorozat a hitvallási szövegek értelmezéséhez.

Az első Úrnapja kérdéskörében az egyetlen vigasztalással ismerkedtünk közelebberről, majd a második, a harmadik, a negyedik Úrnapjára tekintve az ember nyomorúságával foglalkoztunk. Az ötödik Úrnapjával kezdődően áttértünk az ember megváltásáról szóló részre, a kilencedik Úrnapjától pedig az Atya Istenről szóló kérdésekre.

A 11–19. Úrnapja kérdés-feleletei az Apostoli Hitvallás Fiú Istenről szóló magyarázatát adják, s azokat a kálvini gondolatokat veszik át, amelyeket a *Genfi Káté*ban fogalmazott meg a nagy reformátor.

Most olvassuk el a tizenkettedik Úrnapja kérdéseit és feleleteit.

Miért nevezzük őt Krisztusnak, azaz Felkentnek?

Azért, mert őt az Atya Isten rendelte és a Szentlélekkel felkente a mi legfőbb prófétánká és tanítónkká, aki Istennek titkos tanácsát és akaratát a mi váltságunk felől tökéletesen kijelentette; továbbá egyetleny főpapunkká, aki minket testének egyetleny áldozatával megváltott és az Atya Isten előtt könyörgésével szüntelenül közbenjár érettünk; és örökké-

való királyunkká, aki minket Igéjével és Lelkével oltalmaz és megtart.

Miért hívnak téged (Krisztusról) keresztyénnek?

Azért, mert hit által Krisztusnak tagja és így az Ő felkenetésének részese vagyok avégre, hogy nevére én is vallást tegyek, magamat élő hálaáldozatként neki adjam s a bűn és ördög ellen ez életben szabad lelkiismerettel harcoljak és azután Ővele együtt minden teremtmény felett örökké uralkodjam.

A *Heidelbergi Káté* Jézus messiási címéhez kapcsolódva foglalja össze az Ő küldetése teljességét. A messiáskérdés mindmáig a legdöntőbb elválasztó, de egyben összekötő kapocs is a zsidóság és a keresztyénség között folyó párbeszédben. Nekünk fontos látnunk, hogy nemcsak a közel két évezredes szakadék forrása ez, hanem alapvető kommunikációs bázis is. Jézus elsősorban Izráel megígért Messiása, Dávid fia, aki így a mi üdvözítőnk.

Amikor András megtalálja Őt, megvallja: „Megtaláltuk a Messiást” (János 1,41); amikor pedig Jézus azt kérdezi a tanítványaitól: „Hát ti kinek mondotok engem?”, Péter vallja meg: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia” (Máté 16,16). Az Úr Jézus ezek után mégis azt kéri tőlük: senkinek ne mondják el, hogy Ő a Krisztus, a Felkent.

Tudta ugyanis, hogy Ő nem az Izráel szemlélete szerinti Messiás, hiszen ezeket a váradalmakat nem tölti be, mert Őt a Lélek kente fel Messiásnak a megkeresztelkedése alkalmából. Ámde felkenetése pillanatában nem az uralkodás, hanem a szenvedés útjára lépett. Messiási szolgálatát később abban jelölte

meg, hogy a szegényekhez és a megkötözöttekhez, a bűnösökhöz és a megalázottakhoz jött – s a messiási üzenetének fő mondanivalója a bűnbocsánat. Isten ily módon Krisztus sebeiért bocsátja meg bűneinket.

Az ószövetségi időkben a prófétái, a főpapi és a királyi tisztségbe úgy iktatták be a kiválasztott személyt, hogy olajjal felkenték.

A későbibliai időkben Jézusban egyesül ez a három tisztség. Az Ő hármasságáról szóló tanítás – amely Kálvin nevéhez fűződik – átfogóan mutatja be Isten Jézus Krisztusban való megváltó cselekvését. Elgondolkodtató, mi mindent hoztak a napkeleti bölcsek az újszülött Jézusnak. Az arany királynak járó ajándék, a tömjént istentiszteleti célokra használták, miközben imádkoztak, azzal illatáldozatot mutattak be. A mirha pedig a halottak bebalzsamozására szolgált, ami mintegy előjele lehetett Jézus majdani halálának.

A *prófétái* tisztet a *Káté* a tanítói feladattal látja egységben: Krisztus az Istentől küldött tanító, aki örökérvényűen és hatalommal hirdette meg Isten akaratát. A korábbi próféták Isten Igéjét közvetítették csupán – Jézus maga volt az Ige. Ő nem az Írás magyarázója, hanem beteljesítője. Isten az Ő Fiában mindent nekünk adott: Őt adta mindenképp felett (Róma 8,31–32). Az üdvösség nemcsak benne jelentett ki, hanem Őbenne van.

Jézus Krisztus a mi egyetlenegy *főpapunk*. A papok az Ószövetségben az áldozattal Isten kiengesztelődésének az útját mutatták meg – vagyis azt, hogy áldozat nélkül nincsen bűnbocsánat. A bűnösért bemutatott áldozatnak az volt a rendeltetése, hogy az Isten és ember közötti szakadékot mintegy áthidalja. Hogyan? Íme: közeledik egy férfi, kötélen vezet egy bárányt. Az ajtónál egy pap fogadja, s kérdi: miért jöttél? A válasz: vétkeztem. Mire a pap: jó helyre jöttél, látom, hozod az áldozathoz való bárányt is. Mire a férfi: iga-

zán meg kell halnia? Ő ártatlan, a bűnt én követtem el. Ismét a pap: a bűnért ártatlan tehet csak eleget. Tedd a kezed az állat fejére, és ha megbántad a bűnöd, az ártatlan bárány felel érte helyetted. Megtörténik, a férfi eltávozik, a bárány oltárra kerül. A férfi feloldozást nyer, de a báránya sírását hallva könnyek borítják el arcát, a bűne most fáj csak igazán! Nos, ennek a jelképes szolgálatnak a helyére lép az igazán szent, büntelen és tiszta Krisztus, aki önmagát adta a bűnösökért: egy személyben áldozó és áldozat.

Krisztus mint főpap áldozat lett bűneinkért – s ha megbánjuk azokat, engesztelés. Kapocs, ami a bűn miatt Istentől elszakított életünket újra összekapcsolja Ővele. A *Káté* itt Jézus kettős szolgálatára utal: egyszeri és tökéletes áldozatára és a mennyekben való közbenjárására. Ő az egyedüli Közbenjáró – ezért nincs szükség semmilyen teremtényi közvetítésre.

Jézus Krisztus a mi örökkévaló *királyunk*. Az Ő királysága az Isten országa, amit csak a mindenséggel lehet mérni. Néki adatott minden hatalom mennyen és földön (Máté 28,18), visszajövelekor pedig minden térd meghajol előtte (Filippi 2,10). Őt születésekor is megilleti már a „zsidók királya” elnevezés, és a kereszten is igaz reá nézve Pilátus gúnyoló-dó felirata.

A fentiek alapján látnunk kell, hogy amikor Krisztus hármasságáról beszélünk, ez csak a mi gyarló értelmünk szerint bomlik így elemeire. Ezek valójában osztatlanul együtt élnek Őbenne.

Ránk a boldog hálaadás tartozik, és az, hogy „*járuljunk bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk*” (Zsidók 4,16).

**Szerkesztette:
Dévai-Józsa Gábor**

BELSŐ SZOBA – MARTINECZ MÁRTA KIÁLLÍTÁSA

Martineczné Kiss Márta testvérünk Belső szoba – Babák, emberek világa című csodálatos keramiakiállítása volt látogatható egész nyáron a Kiss Áron Magyar Játék Társaság budai klubhelyiségében. A háznak az a helyisége, ami csak kinttett alkalmakkor, megbeszült vendégek vagy családi események számára nyílik meg. Ide kerülnek az ajándékok, a család „kincsei”. Márta beengedett minket saját lelki belső szobájába. Be-

lépve ide a tárgyak történeteket mesélnek órára: gondolkodásáról, hovatartozásáról, hitvallásáról, érzékenységéről, aprólékosságáról, gyermeki játékoságáról. Márta úgy definiálja magát, mint *fazekas népi iparművész*. Az agyagban a teremtés anyagát látja, figurái lélekkel telnek meg, a fazekas mesterségét művészi szintre emeli.

Kerámiatálak és kályhacsempék, miniatűr, kamrákban felhalmozott edénykészletek egy-egy tájegység jellegzetes formavilágát mutatják be. Történelmi tablók részletehűen felöltöztetett kerámiababákkal. Aztán jönnek a mesterségek, elsősorban a fazekas vagy *gelencsér* koronggal. Az *Én városom* utcácskáján a nyitott ajtók, ablakok mögé bekukucskálhatunk egy különleges „Mártis” világba, mintha régi fekete-fehér fotók színesednének ki és gömbölyödnének térbelivé a családi fotóalbumokból. A kiállítás kitüntetett pontján Jézus születése, mely arra a szeretetre mutat, amellyel Isten szeret minket.

(*Berzsák Zoltán kiállításmegnyitója – kivonat*)

A LEGUTÓBBI HARANGSZÓ ÓTA TÖRTÉNT

- **Augusztus 3.:** A nyári kántorképző tanfolyam záróhangversenyére került sor templomunkban.
- **Augusztus 28.:** Csendesnapot tartottunk pedagógusaink számára.
- **Szeptember 7.:** Zenés áhítat keretében Szabó Ferenc János zongoraestjén vehettünk részt.
- **Szeptember 20–21.:** A Kulturális Örökség Napján megnyitottuk templomunkat az érdeklődők előtt, melynek keretében Szemenyei Eszter testvérünk részvételével a Quattro Fontane barokk együttes koncertjére került sor.

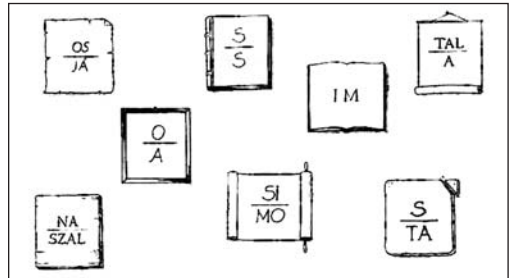
A KÖVETKEZŐ IDŐSZAK ESEMÉNYEI

- **Október 18.:** Kovalszki Mária zongoraművész, Mód Orsolya és Devich Gergely gordonkaművész, valamint Pálúr János orgonaművész hangversenye templomunkban 18 órakor.
- **November 7.:** A Szabó Imre-teremben 18 órakor *Tajtékos ég* címmel Radnóti Miklós emlékére a költő verseiből szavalt Réti Árpád színművész. A versek között elhangoznak gyülekezettünk fiatal zeneszerzőinek – Barabás Árpád, Ottmár Dávid, Szabó Zsolt, Székely Gábor – kompozíciói.
- **November 16.:** Családi istentiszteletre kerül sor templomunkban a Julianna iskola részvételével.
- **Előreláthatólag december 5-én** tehetséggondozó koncertet tartunk templomunkban a Julianna iskola diákjainak közreműködésével.

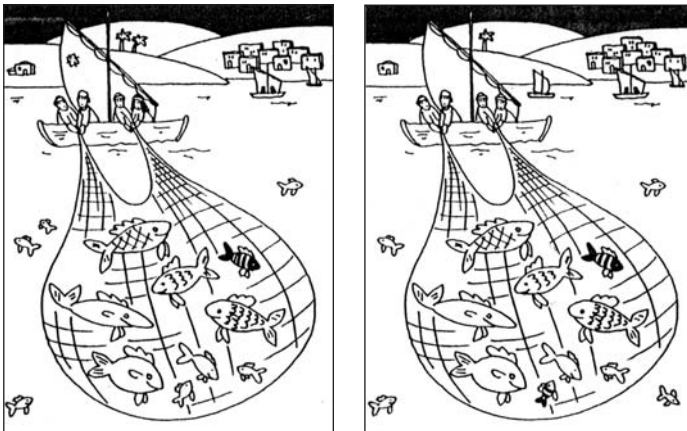
Kedves Gyerekek!

Kezdetek ... ez jutott eszembe, miközben azon sajnálkoztam, hogy vége a nyárnak. Valaminek ugyan vége lett, de új kezdet következik. Sokatoknak először vagy újra kezdődött az iskola, óvoda. A felnőtteknek is újra kezdődött a munka, a tanévvel járó másfajta napirend. Amikor Jézus elkezdte a tanítást, először tanítványokat hívott el magának. Ők pedig boldogan hagyták ott addigi életüket, mert azt látták, tapasztalták, hogy Vele sokkal tartalmasabb az élet; Tőle, Vele jó tanulni! Olyan jó lenne, ha mindannyian úgy tudnátok újat vagy újra kezdeni, hogy Jézussal teszitek ezt; és bár emberek lesznek a tanítótok, mégis Jézussal és Jézusért tanulnátok egész évben! Sok erőt kívánok az új kezdethez: **Zsó néni**

1. Rejtvényiskola: Kik voltak Jézus tanítványai? Fejtsd meg a betűrejtvényeket, és jelöld meg a tanítványok nevét rejtőket!

2. A tanítványok közül többeknek egy csodához kötődik a Jézussal való élet kezdete. Keresd meg a csodát ábrázoló két kép közötti 10 különbséget!

3. Ha megtanulod az alábbi versikét, már tudod is mind a 12 tanítvány nevét.

Péter volt az első, kit követett András,
Jakab, János, Fülöp, Bertalan és Tamás,
Máté, Jakab, Simon, Taddeus és Júdás,
így nevezi őket sorban a Szentírás.

EGYÉB ALKALMAINK

- **Párápoló tanfolyam** minden hó 1. hétfőjén du. 6 óra
- **Férfi bibliaóra** minden hó 2. keddjén du. 6 óra
- **Baba-mama kör** minden hó 1. és 3. csütörtökén de. 9.30–11.30 óráig – gyermekmegőrzéssel
- **Családok párosköre** minden hó 3. péntekén du. 6–8 óráig – gyermekmegőrzéssel
- **Női imakör:** minden hó 2. és 4. péntekén du. 1/2 7–8 óráig.
- **Fiatalok párosköre** minden hó 2. szombatján du. 5 órkor gyermekmegőrzéssel
- **Női kör** minden hó 2. szombatján du. 4–6 óráig

FASORI ZENÉS ESTÉK

Zenés áhítatok, hangversenyek

Október 5. vasárnap 17 óra

Kodama Mari (Tokió)

zongoraestje

November 2. vasárnap 17 óra

Okazaki Misa (Oszaka)

zongoraestje

December 7. advent 2. vasárnapja 17 óra

Pálúr János

Orgonazene adventben

FELNŐTTKONFIRMÁCIÓI TANFOLYAM

Október 21-től minden kedden 18 órától

REFORMÁCIÓI MEGEMLÉKEZÉS

Október 11-én 10 órakor reformációi, 1527 méteres emlékfutás kerül megrendezésre. Találkozás a Reformációi emlékparknál, regisztráció a Budapest-Fasori Evangélikus Gimnázium aulájában, majd futás a Városligetben.

Október 28–31-ig esténként közös reformációi ünnepi alkalmak a kerületi protestáns felekezettel.

Október 31-én 10 órakor reformációnap ünnepi istentisztelet.

Október 31-én 17 óra, Reformációi emlékpark: hivatalos reformációi megemlékezés.

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

Vasárnap de. 10 óra: istentisztelet
de. 10 óra: gyermek-istentisztelet
5 korcsoportban

1. csoport 3–5 évesek,
2. csoport 5–7 évesek,
3. csoport I–II. osztály,
4. csoport III–IV. osztály
5. csoport V–VI. osztály
gyermekmegőrző szolgálat:
3 éves korig

Kedd de. 10 óra: bibliaóra

Szerda du. 6 óra: bibliai közösségi óra
du. 6 óra nagyifibibliaóra
18–25 éves korig

Csütörtök du. 3 óra: gyülekezeti bibliaóra

Péntek du. 5 óra: kisifibibliaóra
konfirmációtól 18 éves korig
du. 1/2 7 óra fiatal felnőttek köre

Minden hónap utolsó péntekjén

összevont közös bibliaóra

Minden hónap első vasárnapján

du. 5 órakor Zenés áhítat

Minden hónap második vasárnapján

de. 1/2 9 órakor gyülekezeti imaközösség

Minden hónap második vasárnapján

istentisztelet után Teaház

Gyülekezeti hittanórák és konfirmációi órák

hét közben korcsoportok szerint

Énekkari próba

Vasárnap reggel 1/2 9 óra

Somogyiné Ficsor Krisztina intézményi lelkész öt alkalomból álló előadás-sorozatot tart és szervez a gyermeknevelésről az iskolánkba járó gyermekek szüleinek szombatonként 16 órakor.
Időpontok: október 4., 11., november 8., 15., 29.

FASORI HARANGSZÓ

A Budapest-Fasori Református Egyházközség
negyedéves kiadványa.

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • www.fasor.hu

e-mail: hivatal@fasor.hu • Tel.: 342-7311

Felelős szerkesztő: Szabó Zsolt

Szerkesztők: Cseke Hajnalka, Dévai-Józsa Gábor,

Diószegi Rita, Somogyiné Ficsor Krisztina,

dr. Széplaki György, Tézlai Péter

Tördelés: Börcsökkné Lásbas Hilda

Korrektúra: Diószegi Rita